

Párás és meleg

A koci karcos ablakán keresztül figyelem a mellettünk futó bozóttengert. Itt ugyanolyan rendezetlen a vegetáció, mint nálunk, a határ túlsó oldalán. Bár a látvány ismerős, a fülledt és sós levegő miatt mégis inkább egy egzotikus őserdő benyomását kelti, mint egy balatoni bozótosét. Apám egyszer pont egy ilyen sűrű bodzabokorban vetett véget egy macska életének. Jótettnek szánta, úgy emlékszem. Szemeteszacsóba tette a habzó szájú állatot, és a vinnyogó csomaggal elsétált az utcánk sarkán burjánzó bokorhoz. Néhány jól célzott ütést mért az állat fejére egy Balaton felvidéki bauxitdarabbal, egészen addig, ameddig abba nem maradt a vinnyogás. A bodzabokor még évekig duzzadt, egyre nagyobbra nőtt, ameddig az alsó szomszéd el nem adta a telkét és le nem dózerolták az összes diófát, meggyfát és az elfajzott bodzabokrot. A megcsonkolt ágak között még hetekig kék szemeteszacsák darabok virultak, messziről úgy néztek ki, mint egy halom hupikék árvácska.

Letérünk a főútról, a koci hangosan zötyög. Csak néhány hete ismerjük egymást, és most mégis ott ülök M. mellett a nagyjából velünk egyidős Toyota Landcruiserben, aminek hátsó részét fekvőhelyé alakította és kopottas matraccal bélelte. Mikor az első randinkon megláttam a kocsit, hátul egy kiskabátba öltöztetett harci kutya szendergett. A koci oldaláról több helyen lepatogott a lakk, beszállás előtt kicsit hezitáltam. Miközben hazavitt, a munkájáról mesélt, meg ilyen-olyan közel-keleti utazásairól, igazi hőstörténeteket. Ahogy megérkeztünk, M. óvatosan emelte ki a még álmatag kutyát, sosem hagyta, hogy kiugorjon, nehogy meghúzza a csípőjét. A következő találkánkon egy régimódi kocsmában ültünk, feje fölött egy afrikai nő kékszínű aktja lógott. A pincérnő legalább ötven éves volt, haját két copfban viselte, és cincogó hangon beszélt, mint egy megöregedett manga figura. Mire kihozta a sört, M. már a sokadik történetnél tartott. Kihhasználva a lélegzetvételnél hatásszünetet a telefonom kijelzőjére néztem. Anyám írt facebookon, több hét után végre megérkezett apám diagnózisa. Tüdőrák, már hónapok óta vért köpött. A kék nő domború fenekét figyeltem a háttérben, „fokhagymagerezd” – jutott eszembe hirtelen, ahogy apám nevezte gyerekkoromban a jobb és bal féltekét. Bólogatva hallgattam végig a randin az utolsó két sztorit, majd felvettem, hogy lassan késő lesz. A sarkon átélt, olyan puha és illatos volt, mint egy plüssmaci.

A kocsival most kihalt falvakon haladunk át, végül leparkolunk egy apró kikötőben. Apály van. Elképzelem, ahogy a tenger vizét valahol közepén magához szívja a Hold, mint ha egy hatalmas teve púpja lenne, meztelenül hagyva a barnás, alga fedte köveket. A kikötő egy szem kávézójában nincs reggeli, így tojásrántotta helyett eperfagyit kérünk tejszínhabbal, hozzá szívalakú ostyát. A napon száradó alga illata összekeveredik a frissen főtt kávé szagával. A kikötőből a partra megyünk, keresünk egy szimpatikus helyet az algaszőrös,

barna kövek között. Vizes fürdőruhám az egyik cipusra akasztom, közben itt-ott talpamba szűrődnek a túlevelek. Tavasz van, de a hőség már nyári méreteket ölt, rajtunk kívül csak elvétve ül néhány nyugdíjas a törölközővel lefoglalt, megszokott helyén. Miközben fél lábon egyensúlyozva szedegetem a túleveleket a talpamból, az egyik szikla egyre inkább ismerősnek mutatkozik. Bevillan egy régi nyári emlék, ahogy napraforgós fürdőruhában vízcsigákat gyűjtögetek egy piros öntözőkannába. Azon a strandon is egy ehhez hasonló kő állt, emlékszem, mert alatta egy nagyobbacska mélyedés volt, ahova elrejtettem egy háziállatnak szánt tengeri sünt. A tenger apálykor visszahúzódott a rejtkehelye fölül, kiteve újdonsült háziállatom a déli nap tűző sugarainak. Délutánra már száraz volt és könnyű, nem maradt belőle meg más, mint a tüskéi. Jobban szétnéztem, és a cipusok mögötti úton észrevettem egy terméskőből épült házat, kék zsalus ablakkal. Ez csak az a ház lehetett, aminek ablakán éjszaka kimásztunk öcsémrel a strandra kacszáni. Az ő kövei a végtelenségig pattogtak a tenger közepe felé, az anyémek részeges békaként az első adandó alkalommal lesüllyedtek. Még a ház előtti mogyoróbokrot is felismertem. Emellé tettem egyik este a piros öntözőkannát, és a tengeri csigák reggelre felmásztak a ház falán, egészen nagymamám fürdőszobaablakáig, majd be az ablakon és meg sem álltak a fogkeféjéig, ahol az egyik csiga, mint valami házat viselő fogkrém darab, helyet is foglalt. Valami riasztó mondatot sziszegett németül, amit, mint balkáni unoka, sajnos nem értettem, de az üzenet mégis átjöhett, mert délig összegyűjtöttem és a tengerbe szórtam az összes elkóborolt tengeri csigát. Egy kivételével – ennek áldozati szerepet jelöltem ki, és egy jól megválasztott pillanatban beledobtam nagymamám csorba levesébe. Kíváncsi voltam, hogy vajon műfogsora győz-e a meszes ház felett, hogy fogai vajon belehatolnak-e a rágós csigahúsba, és ha felfedi a betolakodót, vajon rúzsos szájához emeli-e a frissen vasalt szalvétát, és úrinő módjára enyhén fintorogva óvatosan megtörli-e a szája szélét, miközben lenyeli a nyálkás falatot. Vagy inkább undora győz majd úrinői ösztönei felett és a fia szeme láttára a szalvétába köpi a csigamaradványokat. „Nicht ausspucken!” – mondtam volna legszívesebben, „nicht ausspucken!”, ezt már pelenkás koromban megjegyeztem, és nem is tudtam többet elfelejteni, hogy formázza a szavakat ez a tökéletes fogsorú száj, illetve már csak a száj egyik fele, mert a másik szélítés miatt mindeközben formátlanul lóg, mint egy spaghetti. „Ne köpd ki!”, németül milyen személytelen ez a tiltás, se nem tegez, se nem magáz, rideg közlésbe burkolt felszólítás.

M. közben talál magának egy napozóhelyet az egyik lapos kövön, és óriási fehér hullóként úgy helyezkedik, hogy a lehető legnagyobb felületen tudja magába szívni a napsugarakat. Pár méterre tőle, az árnyékban ágyazott meg a melegtől kókadt pitbulljának. Kettejük közé egyengetem a törölközőm, és így töltjük az egész délutánt. Közben olasz sonkát majszolgatunk és a hőségben mebuggyant burrátánkat, ami már pukkadásig feszíti a rákényszerített nejlonzacskót.

A nap veszíteni kezd erejéből, esteledik. A tenger visszaenged tevépúpjából és benedvesíti az időközben ropogósra száradt, algaszőrös köveket. Ideje elindulnunk, határozunk, és a kocsira felvesszük az irányt. Fülledt idő van és teljesen sötét, olyan helyet keresünk, ahol nem vesznek észre reggelig. Végül leparkolunk, ki tudja, hol és M. a nagy fekete ládából ki vesz egy üveg italt. Fejünket kilógatjuk a csomagtartó ajtaján, és így kortyolgatjuk a Whisky-t. Ő a csillagokat nézi, amik nyugtalanítóan távolinak tűnnek, én pedig a mellettünk sötétben burjánzó bodzabokrot. ■ ■ ■

Élet fordítva

Tíz év. Ennyi idő telt el, mióta leérettségiztünk. Egy ékszerteknős életének nagyjából egyharmada. Miközben mutatoujjammal körkörös mozdulatokkal eloszlatom a krémet kezdődő szarkalábaimon, eszembe jut, hogy ma Bálint is ott lesz. Mikor szétköltöztünk, neki adtam az ékszerteknősömet. Azóta nem láttam, de tudom, hogy jól keres, és új barátnője van. Ő sem látott, mióta Tomi meghalt. Még nem ismeri a három, függőleges ráncot az orrom felett. Kifestem a szemem, hátha az eltereli róluk a figyelmet. Tomit három éve ismertem meg, de nem Tinderen, egyszerűen leszóltott egy bulin. Már a sorban kiszúrtuk egymást, éreztem, hogy néz. A pultnál küldött nekem egy tequilát, mint valami rossz filmben. Forgatókönyvíró szeretett volna lenni, hétvégenként pultozott, és fesztiválokon mindig összegyűjtötte a visszaváltható poharakat.

A krémtől kipirul a bőröm a szemem alatt, egy kis korrektorral próbálok rajta segíteni. Magamra cibálok egy szűk szoknyát, hozzá bő felsőt veszek. Tomi halála után hónapokig bő nadrágban jártam, azóta most fordul elő először, hogy érdekel, hogy nézek ki. Özvegy-asszony szűk szoknyában, gondolom, miközben felteszek egy kis pirost. Az osztályból eddig ketten szültek, tőlük megpróbálok messzebbre ülni. Bálint két oldalról megpuszil, és hosszan megfogja a kezem. Ezek szerint tudja. A keze papírszerű, a mászástól bőrkeményedéses a tenyere. Ezt mindig is szerettem. A homlokán hosszú, vízszintes ráncai lettek, úgy néz ki, mint egy kottafüzet. Ha rámásolnánk az én ráncaim, kockás lenne. Egy kisebb, nevetgélő lánycsapat lép be az ajtón, az egyikén poncsó, a másikon bézs télikabát, mind egyikük picit, arany karikafülbevalót visel. Külföldön élnek, francia, holland vagy amerikai pasijuk van, csak karácsonyra jönnek haza. Kint végezték a mesterszakot, és most az EU-nál vagy multiknál dolgoznak. Leülnek, és tervezett utazásaikról beszélgetnek, az egyik Thaiföldre akar menni, a másik Srí Lankára. A mellettük lévő asztalnál egy csoport nyugdíjas, az egyik születésnapit tortát szeletel, dauerolt fűrtjei kicsit belelógna a csokikrémbe.

Szerinted mit csináljak, hogy ne fájjon? – kérdezte néha Tomi, és én ilyenkor Bálint érdes, meleg tenyerére gondoltam, és összeugrott a gyomrom. Tomival már mindent eltervezünk: veszünk egy farmot, valahol a Balatonfelvidéken, hozzá szőlőt és ékszerteknőst a tóba, szülök két gyereket, egy fiút és egy lányt, a kertben a fügefafa alól készítem megbízóimnak a grafikákat, miközben Tomi tehenet fej, forgatókönyvet ír vagy éppen vajat köpül. Ehelyett szüleim lakásába költöztünk, és én a pépes és langyos ételek és a fájdalomcsillapítók szakértője lettem. Már tudom, melyik jobb az ízületi, melyik az idegi, és melyik az izomfájdalomra, ismerem a rák különböző fokozatait és típusait, és ha orvoshoz megyek, mindig van nálam jegyzetfüzet. Tudom, hogy kell pelenkát cserélni egy nyirkos, felnőtt testen, és hogy a Farkasréti temetőben a legdrágább az urnasír, olcsóbb, ha rögtön két személyre veszem. Néha úgy érzem, visszafelé kezdtem élni az életem.

Bálint közben a fiúkhöz húzza a székét, és rendel nekik egy kör felest. Egyedül maradok az asztal sarkánál, hét év házasság nélkül, gondolom, és azt is, hogy mindegy. Mellettem a karika-fülbevalós lányok a kijelzőik fölé görnyednek és izgatottan puszognak. Szétnézek. A szomszéd asztalnál a torta nagy része már elfogyott. A dauerolt hajú néni észrevesz, és egy szelet csokitortára mutatva integet, hogy üljek oda. Észrevétlenül áthúzom a székem, és hálásan beleharapok a puha, csokis piskótába. ■■■

Herbert Fruzsina 1989-ben született Budapesten. Politológia és filozófia szakon végzett Heidelbergben és Hamburgban. Jelenleg Bécsben él és a civil szférában dolgozik.